

1) 'Αντιτάσσομαι πρὸς τινα διὰ λόγων, ἀνασκευάζω τοὺς λόγους τινὸς λόγ. κοιν.: *Σηκώθηκα καὶ τὸν ἀντίκρουσα.*

β) 'Απαντῶ εἰς πειρακτικὸν δίστιχον κατὰ τοὺς χοροὺς Κάρπ. 2) 'Επὶ τοῦ ἡλίου, θερμαίνω πολὺ, καίω Κάρπ.: *'Αντικρούει ὁ ἥλιος.* 3) 'Επὶ σωματικῶν ἀλγηδόνων, προσβάλλω Κάρπ. Κεφαλλ.: *'Ἄσμι.*

Σουβλῆς τῆς κρούς εἰς τὸ πλευρόν, 'ς τὰ στήθη καὶ ἀντικρούουν Κάρπ.

άντικρυ ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) *ἀδίκρυ* Βιθυν. Θράκ. (Σαρεκκλ. κ. ἀ.) Κύνθ. Μέγαρ. Νάξ. (Γαλανᾶδ. κ. ἀ.) Σύμ. Σῦρ. κ. ἀ. *ἀδίκρυ* Πάρ. *ἀγκίκρυ* Τσακων. *ἀντικρὺ* Πελοπν. (Λακων.) *ἀδίκρυ* Μέγαρ. *ἀντικρυ* Πελοπν. (Λακων.) *ἀδίκρυ* Λευκ. *ἀντίκρυς* Κύπρ. *ἀντίκρυα* Ζάκ. Κάρπ. Πελοπν. (Λακων. Μεσσ.) Τήλ. *ἀδίκρυα* Ἀστυπ. Θεσσ. Λευκ. Κρήτ. (Βιάνν. κ. ἀ.) *ἀντίκρυα* Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) *ἀντικρυτὰ* Πελοπν. (Αἴγ.) *ἀδίκρυτὰ* Κρήτ. (Σέλιν. κ. ἀ.) Μακεδ. (Καστορ.) *ἀντικρυτὰς* Πελοπν. (Αἴγ.) *ἀντίκρυτα* Μακεδ. (Ἀβδέλλ. Σνίχ.) Μύκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γελίν. Κορινθ. Λιγουρ. Μεσσ.) Σκῦρ. *ἀδίκρυτα* Θεσσ. Θράκ. (Αἴν.) Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπίρρ. *ἀντικρὺ*. Ὁ τύπ. *ἀντίκρυς* ἔκ τοῦ ἀρχ. *ἀντικρὺς*, καθ' ὃ καὶ ὁ προπαροξύτονος *ἀντικρὺς*. Ὁ τύπ. *ἀντίκρυα* καὶ οἱ ἔκ τούτου κατὰ τὰ εἰς -α ἐπιρρήματα, περὶ ὧν ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1, 55 καὶ 2, 100. Ὁ τύπ. *ἀντικρυτὰ* καὶ οἱ ἔκ τούτου κατὰ τὰ εἰς -τὰ ἐπίρρ. πβ. *ἐμπρὸς* - *ἐμπροστιά*, περὶ ὧν ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 7 (1910/11) 83. Ὁ τύπ. *ἀντίκρυτα* καὶ μεσν. Πβ. ΚΣάθα Μεσν. Βιβλ. 6, 214 «τὸν ἔναν ἀντίκρυτα τοῦ ἄλλου».

'Αντικρὺ, ἀπέναντί τινος ἔνθ' ἄν.: *Τὸ σπῖτι μας εἶν' ἀντίκρυ τὸ ἔνα μὲ τ' ἄλλο. Κάθεται ἀντίκρυ γὰρ νὰ βλέπῃ κοιν. Ὁ δεῖνα ἦτονε ἀδίκρυ τοῦ φώναξενε Βιθυν. Τὸ βράδυ τῆς ἐστρώσανε ἀδίκρυα 'ς τὴ βίγλα Κρήτ. Τὸ σπῖτι του ἔπεφτε ἀδίκρυα μὲ τὸ δικό μας Λευκ. Πάνι ἀντίκρυ οἱ 'κεῖνον τοῦ β' τοῦ Ἀδριανούπ. Σταματῇ ἀδίκρυα τοῦ δρόκου Ἀστυπ. Ἐκατοσα ἀντίκρυτα τοῦ λόγιαζα Σκῦρ. Τὸ 'χουμε ἀντίκρυτα τὸ φεγγάρι Γελίν. Κορινθ. || Φρ. Ἀδίκρυ μ' ἀδίκρυ (ἀπέναντι ἀλλήλων) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ἀντίκρυ χαραινῆ (ἀκριβῶς τὴν χαραινῆν) Α. Ρουμελ. (Καρ.) || Ἄσμι.*

'Ανοιξι, ποῦ σὲ 'λήμενα μὲ τ' ἄνθη στολισμένη, νὰ φέρῃς τὴν ἀγάπην μου ἀντίκρυα μου νὰ μένῃ Κάρπ.

'Αντίκρυα μου καὶ ἀντίκρυα σου καὶ ἀντικρυ 'ς τὸ φεγγάρι, ἐκεῖ κοιμᾶται ὁ κάκκαβος 'ς τ' ἀσήμε, 'ς τὸ λογάρι Λακων.

'Αδίκρυα μ' ἦρτες κ' ἔκατρες σὰν ἥλιος σὰ φεγγάρι Λευκ.

Τὰ παλληκάρια τὰ καλὰ ἀγλήγορα γερονᾶνε, γερονᾶνε ἀπὸ τοῖς ὁμορφες καὶ ἀπὸ τοῖς μαυρομμάτες, ὅπου καθόνται ἀντίκρυτα ψηλὰ 'ς τὰ παρεθύρια Λιγουρ.

Ὅποιος φοβᾶται τὴ φωθμὰ μὴν 'κάτω' ἀδίκρυτά μου, γιατί θὰ τόνε κάβουνε τ' ἀναστενάματά μου Κρήτ.

Ὅσες ἀάπες εἶχαμεν εὐρισάν μας πίκρες, ἢ πόρτα τῆς κ' ἢ πόρτα μου ἀν-νοῖουσιν ἀντίκρυς Κύπρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντικρυινά.

***ἀντικρυάζω**, *ἀνικρυάζω* Πόντ. (Ἀργυρόπ. Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. *ἀντί* καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. *κρυάζω* < *κρύος*.

Καθιστῶ τι ψυχρότερον, καθιστῶ χλιαρὸν τὸ λίαν θερμὸν διὰ συγκερασμοῦ, συνήθως ἐπὶ ὕδατος: *Τὸ νερόν πολλά ζεστόν ἔν', ἀνικρυάσον ἀπο Χαλδ. Νερόν ἀνικρυᾶσμένον. Συνών. *ἀντικρυαίνω, *ἀντικρυώνω.*

***ἀντικρυαίνω**, *ἀνικρύνω* Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τῆς προθ. *ἀντί* καὶ τοῦ ρ. *κρυαίνω*.

***ἀντικρυάζω**, ὁ ἰδ.: *Τὸ νερό χαθεύ', ἀντίκρυον ἀ (χαθεύ' = ζεματίζει, καίει, ἀ = αὐτό).*

ἀνικρυάσμαν τό, Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) *ἀνικρυάγμαν* Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. **ἀντικρυάζω*.

Συγκερασμὸς θερμοῦ ὕδατος μετὰ ψυχροῦ ἔνθ' ἄν.: *Τοῦ νεροῦ τ' ἀνικρυάγμαν Χαλδ. Συνών. ἀντίκρυμαν, *ἀντικρύωμα.*

ἀνικρυζώ κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ. Τραπ.) *ἀδικρυζώ* Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κρήτ. Μύκ. κ. ἀ. *ἀνικρυζόν* Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. κ. ἀ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) κ. ἀ. *ἀδικρυζόν* Δαρδαν. Σκόπ. κ. ἀ. *ἀγκικρυζόν* Τσακων. *ἀνικρυζώ* Α. Ρουμελ. (Φιλιπούπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. *ἀντικρὺ*.

1) Μετβ. καὶ ἀμτβ. εἶμαι, εὐρίσκομαι ἀντικρὺ τινος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.): *Τὸ σπῖτι μας ἀνικρυζεῖ τὴ θάλασσα. Τὸ χωριό μας ἀνικρυζεῖ τὸ βουνὸ ἢ 'ς τὸ βουνὸ κοιν. Ἀδικρυζόσαι ὁ ἥλιος μὲ τὸ φεγγάρι Μύκ. || Ἄσμι.*

Τὰ μάτια μου 'ς τὰ μάτια σου ὅταν ἀνικρυθοῦνε, κάνουνε τρόπους δυνατοὺς νὰ μὴ φανερωθοῦνε

Ἰων. (Σμύρν.) Συνών. *ἀγναρτίζω* (I) 1. 2) Βλέπω τινὰ ἔκ τοῦ ἀντικρὺ, ἀτενίζω, ἀντιμετωπίζω κοιν.: *Ἀπ' τὸ φόβο του δὲν ἀνικρυζεῖ τὸν πατέρα του. Ἀμα τὸν ἀντίκρυσσε, ἐκρύωσε ἀπὸ τὸ φόβο του κοιν. Κάτι ἀντίκρυζε ἡ δεῖνα (κάτι ἔβλεπε ἐμπρὸς τῆς, κάτι ἐλάμβανε εἰς τὰς χεῖρας' ὑπαινιγμὸς περὶ χρημάτων) Κίμωλ. 3) Ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀντιλέγω, ἀνθαδιάζω Θράκ. (Σαρεκκλ. κ. ἀ.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ. Τραπ.): *Ἡνιᾶν λέγ' αἶον, πάντα ἀνικρυζ' με (ἡνιᾶν = ὅ,τι) Τραπ. Τὸν ἀνικρυόσθηκε τὸ δάσκαλό του Σαρεκκλ. Ἐνῶ τὸν ἔλεγα αὐτά, χωρὶς νὰ ντροπιαστῇ μ' ἀνικρυόσθηκε Θράκ. 4) Συναντῶ σύννηθ.: Τὸν ἀντίκρυσσε βγαίνοντας ἀπὸ τὸ σπῖτι. Ἀντίκρυσσε τὸν δεῖνα 'ς τὸ δρόμο ποῦ πήγαινα σύννηθ. Μιὰ μέρα ἰκεῖ ποῦ πῆγι 'ς τ' ἀμπέλια τοὺν ἀνικρυζ' ἔνα τρανὸ τρανὸ φίδ' Ἀδριανούπ. || Ἄσμι.**

Μιὰ μέρ' ἀνικρυθήκαμε σὲ μιὰ μιλήζα τοῦ κήπου,

βγῆκ' ἢ κυρὰ πὸ τὸ λουτρό κ' ἐγὼ ἀπ' τὸν μπαρπέρη

Ἡπ. 5) Οἰκονομικῶς, ἐπιφέρω ἐξίσωσιν μετὰ δούλων καὶ λαβεῖν λόγ. σύννηθ.: *Ἀνικρυζώ τὰ ἔξοδά μου - τὰς ὑποχρεώσεις μου κττ.*

ἀντίκρυθε ἐπίρρ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. *ἀντίκρυ* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -θε.

Ἐκ τοῦ ἀπέναντι μέρους. Συνών. *ἀπαντίκρυ*.

ἀντίκρυμαν τό, Πόντ. (Τραπ.) *ἀντίκρυσμαν* Πόντ. (Σάντ.) *ἀντίκρυσμα* Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀντικρύνω*, δι' ὃ ἰδ. **ἀντικρυαίνω*.

Ἀντικρυάσμαν, ὁ ἰδ.

ἀντίκρυσμα τό, κοιν. *ἀντίκρυσμαν* Πόντ. (Κερασ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀντικρύζω*.

1) Τὸ νὰ ἀντικρύξῃ, τὸ νὰ βλέπῃ τίς τινα, ἐνατένις πρὸς τινα κοιν.: *'Σ τὸ ἀντίκρυσμά της τὰ 'χασε. 2) Οἰκονομικῶς, ἐξίσωσις δοῦναι καὶ λαβεῖν λόγ. σύννηθ.: Γὰρ κάθε*

δαπάνη χρειάζεται αντίκρυσμα. 3) Άντιλογία, αὐθάδης συμπεριφορά Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀντίκρισι.

άντικρυστά ἐπίρρ. Θράκ. Σίφν. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντικρυστός.

Εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀντικρύζεται τι, ἀπέναντι ἐνθ' ἄν.: Ἐντικρυστά κάθονται (ἀπέναντι ἀλλήλων) Θράκ. Εἶχα τὸ δάσκαλο ἀντικρυστά καὶ δὲ μπορούσα νὰ κλέψω 'ς τοῖς ἐξετάσεις αὐτόθ. Ἐντικρυστά ἄνοιξαν μαγαζὶ αὐτόθ. 'Σ τὸ χωριὸ τὰ σπίτια μας εἶναι ἀντικρυστά αὐτόθ. Εἶναι ἀντικρυστά τὸ σπίτι μας Σίφν. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀντικρινά.

άντικρυστός ἐπίθ. Θράκ. (Σηλυβρ.) ἀδικρυστός Θράκ. (Αἰν. Σαρεκκλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντικρύζω.

1) Ὁ εἰς ἀντίκρυσιν, εἰς ἀπόδοσιν, γινόμενος, ὁ ἀντίστοιχος Θράκ. (Σαρεκκλ.): «Βγάξαν τὰ σημάδια καὶ ἔλε- γαν τὰ δίστιχα ἀντικρυστά» (εἰς τὸ ἔθιμον τοῦ κλήδονα, καθ' ὃ εἰς ἕκαστον ἐξαγόμενον σημάδι ἀπαγγέλλεται ἐν δίστιχον). 2) Ὡς οὖς, εἶδος χοροῦ γινομένου ὑπὸ δύο χορευτῶν ἀπέναντι ἀλλήλων Θράκ. (Αἰν. Σηλυβρ.): Χό- ρεψε 'κείνη ἀντικρυστὸ ποῦ πῆγε ἀντάρα Σηλυβρ. Συνών. κερσιλαμάς.

άντικρυτίζω ἀμάρτ. ἀδικρυτίζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντίκρυτος.

Τοποθετῶ τι ἀντικρύ.

άντίκρυτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδίκρυτος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀντίκρυτα, δι' ὃ ιδ. ἀντίκρυ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ.

Ὁ ἀντικρὺ εὐρισκόμενος, ἀντικρυτός: Τὸ ἀδίκρυτο πελάι (παλάτι).

άντίκρυφα ἐπίρρ. πολλαχ. ἀδίκρυφα Θεσσ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ἐπιρρ. κρυφά.

Λίαν κρυφίως: Φρ. Κοίταξα κρυφὰ καὶ ἀδίκρυφα νὰ σὶ περιποιοῦμι καὶ σὺ τὴν μὲ διώχῃς Θεσσ. || Ἄσμ.

Κλαίω κρυφὰ καὶ ἀντίκρυφα κάνεις νὰ μὴν τὸ μάθῃ Ἰων. (Κρήν.) Συνών. ἀπόκρυφα.

***άντικρύωμα** τό, ἀντίκρωμαν Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀντικρυνώνω.

Ἀντικρύασμαν, ὃ ιδ.

***άντικρυνώνω**, ἀντικρυνώνω Πόντ. (Χαλδ.)

ἀντικρυνώνω Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Ὁφ. Σαράχ. Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. κρυνώνω.

Καθιστῶ τι ψυχρότερον, καθιστῶ χλιαρὸν τὸ λίαν θερμὸν διὰ συγκερασμοῦ ἢ ἄλλως, ἐπὶ ὑγρῶν: Ἀντικρυνώνω τὸ νερὸν Χαλδ. Ἀντίκρυσσο τὴν μαερεία Ὁφ. Ἐντίκρυσσα τὸ νερὸ νὰ πλύνω τὸ τσεφάλι μ' αὐτόθ. Συνών. *ἀντι- κρυάζω, *ἀντικρυναίνω.

***άντικρύωτος** ἐπίθ. ἀντίκρωτος Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀντικρυνωτός < *ἀντικρυνώνω προσ- λαβόντος τοῦ ἀρκτικοῦ α σημ. στερητικὴν διὰ τῆς προπα- ροξυτονίας. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

Ὁ μὴ γενόμενος ψυχρότερος, ὁ παραμένων ἔτι λίαν θερμός.

άντίλα ἢ, Πόντ. (Τραπ.) ἀγκίλα Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιλαλῶ ὑποχωρητικῶς.

Πᾶν ὅ,τι ἡχεῖ, ἰδίᾳ ὁ κώδων, μόνον εἰς τὰ αἰνίγμα:

Ἀκὲ πέραν 'ς σὸ ραδίον | στέκ' ἀντίλα καὶ λαλεῖ

καὶ λαλεῖ καὶ ἀντιλαλεῖ

Τραπ.

Ἀκείαν' πέρα 'ς τὸ λιβάδι | στέκ' ἀγκίλα καὶ λαλεῖ, νὲ ἀγκίλα ντό λαλεῖς;

(ντό; = διατί;) Ὁφ.

άντιλαβοῦ ἢ, Ἀθῆν. Ἡπ. Κάλυμν. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἄ. ἀντιλαβοῦ τό, Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ρήσεως «ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον». Ἰδ. ΝΠολ. Παροιμ. 2, 326.

1) Ἀντίληψις Ἀθῆν.: Ἡ δεῖνα ἔχει ἀντιλαβοῦ. 2) Ἐπὶ τῶν ἱερωμένων, τὰ ἐκ τῆς ἱερωσύνης κέρδη Ἡπ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.): Αὐτὸς οὐ παπᾶς εἶναι μόνον γιὰ τοῦ ἀντιλαβοῦ καλὸς Ἡπ. || Φρ. Βγαίνει ἡ ἀντι- λαβοῦ (ἐπὶ ἔργου ἐπικερδοῦς) Λιβύσσ. β) Κέρδος ἀνή- θικον, ἐκβιαστικὸν ἄγν. τόπ.: Δούλεψε κ' ἡ ἀντιλαβοῦ (πλὴν τῶν νομίμων κερδῶν εἰσεπράχθησαν καὶ παράνομα).

3) Τέλος, τέρμα Στερελλ. (Αἰτωλ.): Φρ. Ἡρθε 'ς τ' ἀντι- λαβοῦ (ἔφθασεν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ τάφου, παρ' ὀλίγον νὰ ἀποθάνῃ. Συνών. φρ. Ἡρθε 'ς τὸ νῦν καὶ ἀεὶ, Ἡρθε 'ς τὸ ἀμῆν). Ἡ λ. καὶ ὡς παρωνύμ. Κρήτ. (Βιάνν.)

άντιλάλημα τό, Θράκ. — ΦΠανᾶ Λυρικ. 113 ἀδιλά- λημα Θήρ. ἀντ'λάλ'μα Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ. ἄ.) 'ντιλάλισμα Ἰων. (Κρήν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιλαλῶ.

1) Ἀπόδοσις ἤχου, ἡχώ Θήρ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Ἰων. (Κρήν.): Ἀκούσαμε τὸ ἀδιλάλημα τῆς κονκουβάγιας Θήρ. Συνών. ἀντιβοή, ἀντιλαλιά, ἀντιλαλίτσα, ἀντίλαλος, ἀντιλαχιά. 2) Ἥχος οἰοσδήποτε, οἶον κώδωνος, μουσικῶν ὀργάνων κττ. Θράκ. Ἰων. (Κρήν.) — ΦΠανᾶς ἐνθ' ἄν.: Πηγαίναμε 'ς τὸ γάμο, πωπώ, τί ἀντι- λαλήματα ἦταν ἐκεῖνα! Θράκ. Αὐτὸ τὸ βιολὶ κάνει καλὸ ἀντι- λάλημα αὐτόθ. || Ποίημ.

Καὶ χτυπώντας 'ς τὴ γῇ κάτω | μ' ἀντιλάλημα φριχτὸ κλαδί, δέντρο, ἄγριο βάτο, | τὰ τσακίζει 'ς τὸ λεπτὸ ΦΠανᾶς ἐνθ' ἄν.

άντιλαλιά ἢ, Ζάκ. Θράκ. (Σηλυβρ.) Μακεδ. (Καστορ. Σισάν.) Ρόδ. ἀδιλιά Θήρ. Κρήτ. Σάμ. Σῦρ. ἀδιλιά Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὖς. ἀντιλαλιά = ἀντιλογία.

1) Ἀντιλάλημα 1, ὃ ιδ., ἐνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Δ 1661 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «κ' ἦτονε Χάρως ἡ λαλιά, ἡ ἀντιλαλιά ὅλον αἶμα». Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀντι- λάλημα 1. 2) Ὁ ἡχος τῶν κωδῶνων.

άντιλαλίτσα ἢ, Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. ἀντιλαλιά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσα.

Ἀντιλάλημα 1, ὃ ιδ.: Ἄσμ.

Κάτω 'ς τοῖς Μηλέες, κάτω 'ς τοῖς Πουλιματοῦσες, ἄκουσα λαλιά, λαλιά καὶ ἀντιλαλίτσα, νεῖα ὄραμα νὰ διῶ, νὰ διῶ καὶ νὰ λογιᾶξω.

άντίλαλος ὁ, σύνηθ. ἀδίλαλος Θήρ. Κρήτ. κ. ἄ. ἀντί- λαλους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀντίλαλ'ς Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀδί- λαλους Θράκ. (Αἰν.) Σάμ. ἀγκίλας Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιλαλῶ ὑποχωρητικῶς. Καταλέγεται ὡς μεταγν. παρὰ Herwerden Lexic. suppletor. ἐκ διορθώ- σεως, ἀλλ' ἀμφιβάλλεται.

Ἀντιλάλημα 1, ὃ ιδ., ἐνθ' ἄν.: Ἐρχετ' οὐ ἀντίλαλους ἀπ' τὰ τ'φέκια Αἰτωλ. 'Σ αὐτεῖν' τ' ὀπ'λὰ ἀκούειτ' ἕνας ἀντί- λαλους, ἅμα παιᾶν'ς μέσα αὐτόθ. || Ἄσμ.

Μὰ τὸ πικρὸ τραγούδι τῆς ἀντίλαλο δὲ βρίσκει ἄγν. τόπ. || Ποιήμ.

